

पहाडघर

-सुमनराज श्रेष्ठ

बाजे-बज्यैले नछाडेको भए पहाड
र बुबा-आमाले नरोजेको भए शहरको बाटो
म डाँडाकाँडामा बहने शीतल हावा बन्धैं होला
या बन्धैं छहरा-पहराबाट खसिरहने भरनाको पानी
हृदयमा हरदम फुलिरहन्थ्यो होला प्रेमको फूल
निधारमा टल्किरहने पसिनाहरूले
सिञ्चित पारिरहेको हुन्थैं भूमी
ठेला परेका हातहरूले
खनिरहेको हुन्थैं पाखोबारी
या मेलामा जिस्किरहेको हुन्थैं ठिठीहरूसँग
या पात बजाउदै हिँडिरहेको हुन्थैं जङ्गलको बाटो ।

शहरमा सधैं
कहाँ हो भनेर सोध्छन् मान्छेहरू मेरो पहाडघर
र दुःख लाग्छ त्यतिबेला
जतिबेला म मेरो पहाडघरको नाम मात्रै बताउन सक्छु
तर सक्दिन बताउन पहाडघर जाने मूलबाटो
सक्दिन बताउन ढुङ्गेधारो, चौतारो
र घाँसदाउरा गर्ने जङ्गल वीचको दूरी
सबैभन्दा लाज त अझ त्यतिबेला लाग्छ
जतिबेला बोल्न सक्दिन म आफ्नो मातृभाषा
र सुनाउन असमर्थ हुन्छु गाउँले आफन्त/दाजुभाईहरूको नाम ।

नियतीले
जन्मिदै टाँसिदिएको छ, मेरो निधारमा
शहरीया मान्छेको परिचय-पत्र
जुन परिचय खोटो सिक्का जस्तो छ
र शहरमै बिक्न छोडिसकेको छ, आजभोली
तर त्यो परिचय देखेर
पहाडघरले पनि आफ्नो ठान्दैन मलाई ।

चिल्लो र पक्की सडकमा हिँडेर पनि
भलमल्ल बिजुलीबत्तीको प्रकाश देखेर पनि
प्रक्षेपणको लागि तम्तयार
रकेटजस्ता भवनहरूमाझ बसेर पनि
म कति खुशी छैन यो शहरसँग

किनकी यो शहरले मलाई
ऐठन बाहेक केही दिएको छैन सपनामा
निराशा बाहेक केही दिएको छैन विपनामा ।

शहरमा सधैँ
म असंख्य सुविधाहरूबिच बाँच्छु
त्यसैले हुनुपर्छ सायद
म प्रायः दुविधाहरूबिच बाँच्छु
तर समानान्तरमा
मेरो आँखामा सधैँ नाचिरहन्छ
कच्ची बाटो भएर हिँड्नुपर्ने
असंख्य असुविधाहरू बिचमा पनि सुन्दर
पहाडघरको तस्वीर ।

-|—|-

*नारायणगढ, चितवन